

Böll, Heinrich 1965 “Duvarдан Gelen Sesler”, (Çev.: Sedat Veyis Örnek), *Türk Dili Dergisi*, Mart, Cilt XIV, 469-473.

DUVARDAN GELEN SESLER

(Bir Radyo Oyunu)

HEINRICH BÖLL

Kişiler:

Bir Adam : 45 yaşlarında

Karısı : 35 yaşlarında

Bir Rahip

Julius

Bir yargıç.

ADAM : Bazan gece yansı uyandı, duvardan gelen tıkırtıları dinliyorum. *(Duvarın vuruşu: üç kez, altı kez, dört kez, bir kez)* Duvardan tıkırtılar gelmeyince, o geceyi hatırlıyorum. Vuruşların dindiği, artık duyulmadığı o geceyi, Julius'u kurşuna dizmek için, koridordan ağır ahp götürdükleri geceydi. Bağırışımı duydum. Hücrelerimizin kapılarını boğuk boğuk yumrukluyorduk. Bu ona, son selâmmızdı bizim. *(Bağırış; demir kapıların boğuk boğuk yumruklanması. Kapılar ilkin ağırdan ağırdan, sonra gittikçe artan bir kuvvetle yumruklanır, sonunda vuruşlar bir gümbürtü halini alır, uzar gider sesler)* Julius'a dinsel tören yapılmadı. Ölümünde rahip de bulunmadı. Oysa günah çıkartmayı, bir papaz önüne diz çökmeyi ne kadar istemişti. Julius hapisanenin banyosunda vafatiz edilirken, bendim vafatiz tanığı. Rahibin önüne dikilmiş, sırtımla gizlemiştim onu. Rahip dua ederken, Julius saklanmıştı. Hem de bir suçlunun geniş sırtıyla.

RAHİP : Kutsal Ruh'un, İsa'nın ve Tanrı'nın adına vafatiz ediyorum seni.

ADAM : Julius sağımdaki hücredeydi. Rahip te solumdaki. İkisinin ortasında da benim hücrem. Böylece Julius'un hücre duvarından verdiği işaretleri Rahibe iletmem gerekiyordu. Rahibinkileri de Julius'a. Julius'un soruları, Rahibin cevapları... Rahibin soruları, Julius'un cevapları.. Bu sorular ve cevaplar bugün kilisede duyduklarımın tıpkısıydı. Çocuklarımın bugün öğleden sonra ilk komünyon töreni için, sorulu-cevaplı prova yaptılar.

(Gelişigüzel, bir sıra izlemiyen vuruşlar)

RAHİP : Şeytanı lânetliyor musun?

(Duvara vuruşlar)

JULIUS : Lânetliyorum.

ADAM : Bu vuruşlar bazan yarımşar saat sürüyordu; bazan daha da çok. Birinin vuruşlarını ötekine iletmekten yoruluyor, uyuyuveriyordum. İkisinden biri beni uyandırmak için, bu sefer başhyorlardı kuvvetlice vurmaya. *(Bir duvarın ilkin kuvvetlice, sonra yavaşça yumruklanması)* Karım bu. Yarınki komünyon töreninde yiyeceğimiz pastanın hamurunu açıyor yuvakla. Bu duvarlar evimin duvarları. Şunlar dolaplar... Dolapları açıyorum... Açıp, kapıyorum. *(Adımlar)* Çocuklarımın yatak odasına gidiyorum. Uyuyan çocuğun seyrini kim sevmez ki? Galiba düş görüyorum. Gerçek değil bu ev. Duvarları düş mü, ne? Çocuklar da öyle. Hayal, kuruntu. *(Yan odadan gelen vuruşlar)* Duvara vuran kim? Rahip mi, Julius mu? Hamur açan karım da olabilir. Yarı büyük kızın ilk komünyonunu kutluyacağız. Julius ilk komünyonunu göremeden gitti. Geceler boyu duvar tıkırtıları çınladı durdu kulaklarımda. *(Duvardan verilen işaretler: hızlı, yavaş, yeniden hızlı)* Julius duvarı tıklattı; şahadet getir, "Vaterunser" duasını oku diye cevaplandırdı Rahip. Son akşamlardan biriydi. Rahip duvarı vurup, "günahların bağışlandı" dedi. Rahibin söylediğini Julius'a ilettim. Duvara vurmaktan parmaklarımla ek yerleri yara içinde kaldı. Hapisanenin revirinde merhem sürmüşlerdi ellerime. *(Adımlar, kısa bir ses)*

sizlik, bir kapının açılması) Burası banyo. Sabun orada duruyor işte. Diş macunu, diş fırçaları camın üstüne düzgünce yerleştirilmiş. Dört tane diş fırçası. Mavi, kırmızı, sarı ve yeşil. Yeşil olan benim. Evimdeyim; bornuzum on beş yıl önce kendi elimle duvara çaktığım çiviye asılı duruyor. Duvardaki ayna savaş sırasında bile kırılmamış. Çocukların küvetin içinde oynadıkları sellüoyot da yerli yerinde. Sonra gemi. Çocukların sigara kutularından yaptıkları gemi. Yarınki törende içeceğimiz şarap da küvetin içinde. Şu ananas kutularını açmayı unutmamalıyım. Açmam için, rica etmişti karım. Oldum bittim konserve kutularını açmayı beceremez karım. *(Kapı kapatılır. Adımlar. Sonra sessizlik. Yakından gelen, kuvvetli vuruşlar)*

RAHİP : Yeri göğü yaratan, kaadiri mutlak Tanrıya inanıyor musun, Julius? *(Kısa süreli tıkrılalar)*

JULIUS : İnanıyorum.

ADAM : Rahip kısa boyluydu. Kızıl saçları vardı. Mahpus elbisesi içinde, kazanmış kafasıyla bir katile benziyordu. Hepimiz birer katile benziyorduk. Ama ben kimseyi öldürmemiştim ki. Evimizin önünden geçen bir Polonyalıya bir parça ekmekle, bir—iki tane sigara vermiştim sadece. Komşum verdiğimi görmüştü. Savaş sırasında yabancılara öte beri vermeyi yasaklayan kanunları hatırlamış olacak ki, ele verdi beni. Kanunlara bağlıydı komşum. -Hoş bugün de öyledir ya-Bu yüzden bir yıl hapse çarptım. Kararın okunmasından sonra yargıç dedi ki :

YARGIÇ : İtiraz hakkından vazgeçmek şartıyla, hafif bir ceza verdik sana. Ucuz kurtuldun. Daha ağır bir ceza giyebilirdin.

ADAM : İtiraz hakkımdan vazgeçtim.
(Bir porselen tabağın yere düşüp kırılışı. Bir kapı açılır. Adımlar)

ADAM : Neydi o kırılan ? Un tabağını mı düşürdün?

KADIN : Özürlü dilerim. Âsabım çok bozuk. Gerçi yarınki komünyon töreni için çok kimse çağırmadık ama, yine de epeyce iş çıktı.

ADAM : *(Usulca)* Yarım kaşık un yüzünden kurşuna dizilmişti Julius. Onun için onun döküldüğünü, israf edildiğini görmeye dayanmıyorum. Ben... Şey... Özürlü dilerim.

KADIN : Bak, anlamam gerek ki..

ADAM : Degirmenden fırınlara un taşıyan arabaları gördüğüm zaman, arabaların üstüne bulaşan un tozlarının Julius'un ölümüne sebep olan undan daha çok olduğunu düşünüyorum.

KADIN : Ne yapayım, elimde değildi. Oldu bir kere.

ADAM : Fırıncının yüzüne, şapkasına, saçlarına bulaşan un tozu Julius'un aldığı un kadar. Hamursuz fodla için çaldığı un, akşamleyin fırıncının önlüğünden silkelediği un kadar. Tam o kadar. Julius bu kadarcık un yüzünden...

KADIN : Hay aksi şeytan! Un tabağı da tam kırılacak zamanı buldu.

ADAM : Tabağın bugün kırılması iyi oldu. Bırak, döküldüğü yerde kalsın un. Süpürürüm. İşin bitti mi senin?

KADIN : Bitti. Eti kızarttım. Pastalar da hazır. Bak, ne güzel kızarmışlar, üzerlerine yeşil, kırmızı meyveler koydum. Kaymak da yeni yağmış kar gibi apak. Çocuklar hâlâ uyuyorlar. Geç kaldık sayılmayız. Saat daha dokuz. Yarın sabahleyin kalktığımızda, uykumuzu almış oluruz. Ne kadar sevinsem, hakkım doğrusu. Kahveyi bile çektim. Elbiseler de tamam. Bana yardım etmek için, yarın Hilde'de gelecek.

ADAM : Ama pek te sevinçli görünmüyorsun.

KADIN : Dökülen una nasıl baktığımı görüyorsun da, ondan. Ne yapayım, istemeyerek oldu. Unutamaz mısın bunu? Unutmaya çalış. Bir saatten beri evin içinde nasıl dolaşıp durduğunu, kendi kendine nasıl konuşup mırıldandığını duydum. Korkuyorum. Aklın hep başka yerde senin.

ADAM : İnsan bir çukura düşercesine, zamanın içine düşmektedir. Öyle bir çukur ki, orada şimdiki zaman, geçmiş, gelecek hepsi vardır. Geçmiş zaman şimdiki mi yoksa şimdiki zaman gelecek midir, bilemezsin. Hepsini içindedir. Hücremde oturup, duvardan gelecek olan tıkrıtları bekliyorum. *(Parmak boğumu ile kapının vuruluşu: iki kez—beş kez—dört kez—bir kez)*

KADIN : Parmağının ek yerleri yara içinde. Merhem süreyim mi?

ADAM : Sür ya, sür lütfen. *(Bir dolap açılıp, kapanır)* Sür sür. Güzel bir merhemdir bu. Bu vuruşun ne anlama geldiğini biliyor

musun? Un demek. Bu vuruşları işittiğim zaman Julius unu bulmuştu. Topu topu yarım yemek kaşığı un. Oysa daha epey un gerekti. Komünyon için gerekli olan şarapta Rahibin odasına saklanmıştı. Şarabı, üstünde "Öksürük Şurubu" yazılı bir şişe içerisinde hapisane revirinden almıştık. Bir de ütiye ihtiyacımız vardı. Ütü kızdırılıp, hamursuz fodlalar ütünün sıcaklığında pişirilecekti.

Julius hepsini becerdi. Hamur ütiye yapıştırılarak pişirildiği için, fodlalar pek güzel olmamıştı. Renkleri biraz kahverengiye çalıyordu. Minnacık şeylerdi. Yarım yemek kaşığı undan yirmi tane fodla çıktı. İlkin rahip kendi hücrelerinde âyini yaptı, hamursuzları takdis etti. Ve ben hiçbir zaman katılmadığım âyinleri, değerlerine paha biçilmez şeyler gibi düşündüm, durdum.

KADIN : Yarın katılacağın tören de onlar kadar değerlidir. Bu senin anlattığın dünya yanlış, yabancı bir dünya idi. Doğrusu bizimkisi. Şu an içinde bulunduğumuz dünya. Bak, işte burada da hamursuz fodlalar var. Hem yarım kaşık un yüzünden hiç kimsenin ölmesi de gerekmiyor.

ADAM : Geceleyn rahibin takdis ettiği minnacık hamursuz fodlalar küçük gazete parçalarına sarılarak, sabahleyin avluda bir aşağı bir yukarı dolaşan mahkûmlardan isteyenlerin ellerine birer haber pusulası gibi tutuşturuldu. Benimkini önümde yürüten bir katil verdi.

KADIN : Bu korkunç şeyleri hatırlamak için, neden kendini zorluyorsun, doğrusu anlamıyorum.

ADAM : Ben bunları korkunç bulmuyorum ki. O zaman da korkunç bulmamıştım. O kadar olağandı ki bunlar.. (*Bir iki adım yürür, bir pencere açar*) Şu bahçe kapısının altında durmuştu ekmeğe verdiğim Polonyalı. Hatırlıyor musun onu? Gerçekten ekmeğe vermek miydin ona?

KADIN : Evet. Vermiştin. Adam şimdiki gibi gözümün önünde: küçük, sarışın, âdeta çocuk gibi birisiydi. Akşamdı. Savaş vardı. Bu yüzden sokak lambaları yanmıyordu. Tek söz çıkmadı ağzından. Sadece ellerini mutfak penceresine uzattı. Dışarıya çıkıp ekmeğe ve sigara verdin. Adamın orada durup, sessizce ellerini uzattığını unutamam.

ADAM : Evet. Bu yüzden mahkûm olduğum için, kendimi oldukça yüce bir kişi sandım; öyle ya, yüz kızartıcı bir suçtan, bir cinayetten filân değil de, birisine bir parça ekmeğe vermektense dolayısıyla hapse girmekte bir yücelik var. Fakat küçük bir gazete parçasına sarılı hamursuz bir katilin elinden aldım. Oysa kutsal bir kişiden almam gerekirdi.

KADIN : Niçin yaptı bunu sana?

ADAM : Niçin mi? Bilmiyorum. Yaptı işte. Hiç bir şeye inanmıyordum ki. Tanrı da, kilise de, rahip de, takdis de vız geliyordu ona. İçinde hamursuz bulunan kâğıdı, sanki bir haber pusulasıymış gibi tutuşturuverdi elim.

KADIN : Sana verdiği şeyin ne olduğunu biliyor muydu?

ADAM : Fodlanın kutsallığına ne kadar inandığımı biliyordum. Onun için bana vermek istiyordu. Benden başkasına ölse vermezdi.

KADIN : Gerçekten katil miydi?

ADAM : Mahkemede suçunu itiraf etmişti. Katildi. İdam edildiği zaman, onun için de hücre kapılarını yumrukladık. (*Demir kapıların yumruklanışı, sesin gittikçe artışı*) Son selâm. Sadece adının Walter olduğunu biliyorum. Bir de elleri var aklımda kalan. Küçük, yumuşak bir çift el. Sonraları, avludaki yürüyüşümüzde bir başkası, bir hırsız düştü önüme. Walter'in yerini bu adam aldı. Bu sefer hamursuz bir hırsızın elinden ahyordum. İri, kabaca yontulmuş bir adamdı. Elleri ayı pençesi gibi ağırdı. Adı Kurt'tu. Şimdi arada sırada rasladığım bir o var eskilerden.

KADIN : Ne yapıyor?

ADAM : (*Güler*) Ne yaptığını, ne iş gördüğünü sormuyorum ki! Birbirimize rasladığımızda, yanyana durup gülüyoruz. İkimizin de ağzından tek bir söz çıkmıyor. Yarın kilise de rahibin dilimin üstüne koyacağı hamursuz fodla, katil Walter'in küçük ve yumuşak, hırsız Kurt'un ayı pençesi gibi elinden aldığım foddadaki aynı özü taşıyor. Kurt'a rastladığım zaman, hep ellerine bakıp duruyorum.

KADIN : Bazan geceleyn uyanıp, senin tıplı düşteymiş gibi, duvarı tıklattığımı duyuyorum.

ADAM : Duvara ölçülü bir biçimde vurmam için, Rahip de Julius da öyle zorlamışlardı ki, bu vuruşların ölçüsü ve ahengi hâlâ ellerimin kaslarındadır. Duvara vurmaktan yorulur, kendimden geçerdim. O zaman her ikisine de basardım gamatayı, Julius'un ve Rahibin yorulmamasına şaşardım doğrusu. Bir sabah, çok erken, şifreyi alıp ta ötekine ilettiğim zaman, ne kadar korktuğumu hâlâ hatırlıyorum. (*Kısa bir vuruş, uzun bir vuruş, yeniden kısa bir vuruş*)

KADIN : Ne demek bu?

ADAM : (*Usulca*) İnanıyorum demek.

KADIN : Bunda korkacak ne var?

ADAM : Bilmiyorum. Korktum işte. Çok yalın bir sözdü bu. Şimdiyece hiçbir itiraf beni bu derece içten sarsıp, kandırmamıştı. Biliyorsun Julius'u hiç görmedim ben. Mutfakta çabışrdı. Hapisane avlusunda bizimle birlikte dolaşmaya, hava almaya çıkmazdı. Un bulup, bizim için hamursuz fodlaları pişirdi. Onu kimin ele verdiğini de öğrenemedik. Sabahleyin hava almak için bizi avluya çıkardıkları zaman, aniden hüccesini aramışlar Julius'un. Odasında buldukları fodlalar yerlere saçılmıştı. Kızarmış, küçücük fodlalar.. Ezilmişler, külufak olmuşlardı. Una dönmüşlerdi yeniden. Fodlalarından biri kendisi içindi. İşine yaramadı zavallımın. Bizim de işimize yaramadı. Altı ay sonra hapisane kumandanı değiştirildi. Hapisanenin küçük kilisesinde yeniden dinsel törenler yapılmaya başlandı. Eski kumandan mahkûmların dinsel görevlerini yerine getirmelerine engel olduğu için, cezalandırıldı.

KADIN : Cezalandırıldı demek?

ADAM : (*Gülerek*) Elbette. Kanun dışı bir şey yapmıştı.

KADIN : Niye güliyorsunuz?

ADAM : Kurt geldi aklıma da. Kurt ilkin yasaklanmış bir şeyi, sonradan kanunun kanadı altında yaptığımızdan ötürü bizi ayıplıyor, hor görüyor. Sonraları hapisänenin küçük kilisesine oturup, Walter'i düşündüğüm zaman, kendimi biraz aşağılık buldum. Öyle ya, Walter gizlice bana bir şey verdiği zaman, büyük bir tehlikeyi göze alıyordu. Oysa, sonradan, en ufak bir tehlike söz konusu olmaksızın, nöbetçilerin gözü önünde

birbirimizle haberleşiyor, öteberi alıp veriyorduk. Walter bu durumu görse, ne düşüncüdü acaba?

KADIN : Her halde başka türlü düşünürdü.

ADAM : Geceleyin duvarları yumruklamama şaşıyorsun değil mi? Walter'in ölümüne yumruklarımızla katılmamıza, Julius'a gönderdiğimiz son selâma şaşıyorsun değil mi? Dahası var: sabahleyin ekmeğe bırakan fırıncı çarabının kirpiklerine, yakasına, ceke-tinin kollarına bulaşmış undan da korkuyorum. Şaşıyorsun değil mi? Julius öyle içten, öyle yürekten duvarı tıkladı ki: İnanıyorum. Hamursuz fodlayı nasıl da yürekten istemişti. Ama isteği kursağında kaldı. Rahibin şifrelediği uzun bir duayı Julius'a ilettim. (*Uzun, kısa, değişik süreli vuruşlar*)

JULIUS : ..... ve öldüm, ve defnedildim, ve üçüncü gün yeniden dirildim.

KADIN : Korkuyorum. Halin korkutuyor beni. Bilmediğim duvarlara vuruyor, tanımadığım insanlara işaretler veriyorsun. Geçmişe bağlı kalmandan korkuyorum. Geçmişe yaşaman korkutuyor beni. Korkuyorum.

ADAM : Ben de korkuyorum. Çoğu kez ben de kapılara, duvarlara, dolaplara dokunmaktan korkuyorum. Korkuyorum, çünkü bu saydıklarım dokunduğum zaman, toz duman olacaklarını sanıyorum. Hani uzun zaman çukurlarda kalmış iskeletler vardır. En ufak bir dokunuşla külufak olan iskeletler.. İşte onlar gibi. Sanıyorum ki kapılara, duvarlara, dolaplara dokunduğum.. (*Masaya, kapıya, duvara şiddetlice vuruşlar*)

KADIN : Bak işte. Ne dağıldılar, ne de toz olup havaya karıştılar. (*Güler*) İşliyor musun? (*Kapıya vurur*) Bak! Bak işte! Olduğu gibi duruyor.

ADAM : Cesaretine şaşıyorum doğrusu!

KADIN : Gel, gel de bak! Çevremizdeki eşyaya dokunmakla dağılıp gitmediklerini kendi gözünle gör. Al şuradaki şarap şişesini. Al da aç! (*Bir şişe açılır, bir bardağa şarap konur*) Eğer istersen Julius için içelim. İstiyorsan eğer.

ADAM : İstiyorum. İçelim. Küçük kızımız için de içelim. Kızımız, Julius'un isteyip de bir türlü elde edemediği şeyi, o küçük, o ak hamursuz fodlayı yarın kilisede rahibin

elinden alacak. (*Kısa bir sessizlik*) Ananas kutularını açacağım. Pastadan, kızarmış etten, yeni yağmış kar gibi apak kaymaktan yiyeceğim. Nasıl terketmişsem, yine öyle bulduğum bu dünyada yaşayacağım. Evimizin numarası 87. Hapisten döndüğüm zaman anahtar kapıya uyuyordu hâlâ. Yeşil renkli diş fırçam, senin sarı diş fırçanın yanında duruyordu. Bu arada onların yanına iki yeni fırça daha konmuş; biri mavi, biri de kırmızı: çocuklarımız. Nefes alıp, nefes verdiklerini görüyorum. Vücutlarının en küçük noktalarına dek hayatla dolular. Bir çocuğu uyurken seyretmek ne kadar güzel! İlk komünyon elbisesi işte şurada asılı. Kar gibi. Yarın sabah erkenden, ağaçtan yeni koparılmış, yeşil bir dalla süslenecek bu elbise. Hepimiz için kaçınılmaz olan o sözler, çocuklarımıza da söylenecek mi?

RAHİP: *Memento, quia pulvis est et in pulverem reverteris.* Topraktan geldiğini, yine toprağa gideceğini düşün.

ADAM: Rahip bu vecizeyi kızımız için mi söyledi?

KADIN: Evet. Kızımız için. Ama aynı zamanda ötekiler için de.

RAHİP: Kim ki bana inanıyor, yaşayacak. Ölmüş olsa bile.

ADAM: Kapımın anahtarını kilide sokacağım zaman, evin toz olup, dağılıp gideceğinden korkuyorum. Elimdeki anahtarla, öylece, artık anahtarı gerektirmeyen bir dünyada yapayalnız kalacağımdan korkuyorum. Şimdiyece bir kez olsun yüzünü görmediğim Julius'u göreceğimi umduğum bir dünyada. Julius vatana ihanet suçu ile itham edilmişti. Keşke bu suçu işlemiş olsaydı. Hiç değilse idam edilirken avutmuş olurdu kendini. Yoksa yarım kaşık un yüzünden kurşuna dizilmek, zoruna gider insanın doğrusu. Bak! Duyuyorum: Kısa işaretler veriliyor. (*Kısa, uzun, kısa vuruşlar*)

JULIUS: İnanıyorum.

ADAM: Şimdi de uzun işaretler..

(*Bir süre uzun vuruşlar*)

JULIUS: Beni canlı kılacak ekmeği ne zaman vereceksin?

RAHİP: Yarın.

ADAM: Yarın. Yani gelecek zaman. Yani daha çok umut. Şimdiki zamamı da, geçmişe de bağışlatacak umut. Duvarsız, hücretsiz bir dünya; artık duvar tıkırtıları duyulmayan bir dünya. Korkudan ve baskıdan uzak. Artık hiçbir şeyin toz olup gitmeyeceği bir dünya. Korkmuyorum. Bu beyaz ve küçük ekmeğin parçasında nasıl bir özün saklı olduğunu biliyorum artık. Bunu belki de Julius'dan öğrendim. Öyle yüreğinden istemiş-ti ki ekmeği. Ben ses alıp veren bir araçtım sadece. "İnanıyorum. Beni canlı kılacak ekmeği ne zaman vereceksin?"

RAHİP: Yarın.

ADAM: Julius için yarın diye bir şey yoktu. (*Bir an*) Arada bir, varlığımdan emin olmak için, bu dünyanın duvarlarına vurur, belki de başka bir dünyayı ilgilendiren işaretler verirsem, korkma! Julius adında bir vatan haininden, Walter adında bir katilden işaretler alır, işaretler verirsem, korkma! (*Oluklu çelikten geliyormuş gibi önce ağır, sonra giderek azalan, kaybolan sesler.*) Çamurdan yaratılmış olan dünyadan kendimi uzaklaştıramam daha. İçine bir damla olsun öksürük şurubu girmemiş şişede şarap var daha. Rafta kitaplar, lavabonun üstünde diş fırçaları, taze pastalar... Kapımın önünde duran lamba; komşum hâlâ kanuna bağlı, yargıç her zaman âdil; Kurt o ayı pençesi gibi elleriyle ne iş görür, hâlâ bilmiyorum. Birine ekmeğin ve sigara veren kimse artık cezalandırılmıyor. Anahtarı kapımın kilidine soktuğum zaman, uçup giden bir toz bulutunun içinde kalmıyorum. Ama dua işittiğim, ilâhiler duyduğum zaman, başka türlü duyuyorum bunları. Yarın sabah, kızım, kilisedeki komünyon töreninde dua edip, ilâhiler okuyacak. Bunları da başka türlü duyacağım. Bir başka türlü.. Tıpkı Julius'un söylediği gibi.

(*Yavaşça, sonra hızlı, yeniden yavaş, çeşitli ses tonunda ve uzunluğunda vuruşlar... Ve giderek azalan, kaybolan vuruşlar*)

GONK

Çeviren : Sedat Veyis ÖRNEK